

[Westermann.]

til Lovforslaget, den højtærede Handelsminister fremsatte, og de Bemærkninger, som ledsagede selve Lovforslaget, hvor der staar, at det sikkerhedsmæssige Hensyn er taget den 6. Januar 1933, og at der paa det nuværende Tidspunkt ikke ses at være Anledning til at revidere disse Sikkerhedsbestemmelser, men at andre Forhold ogsaa spiller ind her — og det er det, man i det foreliggende Lovforslag har taget Hensyn til.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, som igen under Omtalen af sit eget Forslag kom ind paa, at det først og fremmest var fremsat af Hensyn til Sikkerheden paa Søen, hvad det er for en Sikkerhed, der skal skaffes. Er der ikke Sikkerhed i Skibene under den nuværende Bemanding? Kan der overhovedet fremføres et eneste Eksempel inden for det sidste Aarhundrede paa, at Underbemanding paa de Klasser, der her er Tale om, har givet Anledning til Fare paa Søen for et Skib, dets Besætning eller Passagerer? Jeg tror ikke, der vil kunne fremføres et eneste Eksempel. Derimod kan der maaske fremføres mange Eksempler paa det, naar der har været Underbemanding af Befalingsmænd, men at Bemandingen i de Tilfælde, vi taler om her, skulde forøges, mener jeg er unødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vil lægge mig i Munden, at jeg skulde have sagt, at mit Syn var, at det vilde være til Ulykke for danske Søfolk, hvis deres Kaar forbedredes. Jeg har udtrykkeligt paa mit Partis Vegne sagt, at vi ønskede de bedst mulige Kaar for Udøverne af dette Erhverv, men at vi maatte ønske, at Kaarene blev forbedret paa bred international Basis, saaledes at man ikke ødelagde dansk Skibsfarts Konkurrenceevne. Det samme sagde jeg allerede første Gang jeg havde Ordet.

Det ærede Medlem paastod, at jeg i al Almindelighed skulde have forudsagt trange Kaar for Skibsfarten. Det vilde være meget drastigt at stille sig her op paa dette Tings Talerstol og agere Spaamand med Hensyn til, hvorledes Konjunkturerne kan blive fremover. Jeg har sagt, at bortset fra om der skulde komme en Højkonjunktur, maatte jeg betragte den specielle Skibstype, der her er Tale om — Skibe paa 1 400 til 2 000 t, der gaar i Nord- og Østersøen —, for at kunne komme ud for særdeles vanskelige Vilkaar, saa haarde Vilkaar, at de kunde blive nødt til at lægge op. Højkonjunktur vil sige, at der kommer Tonnagemangel, og det kan man aldrig forudse, man kan aldrig forudse, naar der kommer større internatio-

nal Handel. Men i det Øjeblik man kommer ind under Lavkonjunktur, med andre Ord Tonnagerigelighed, saaledes at der bliver større Konkurrence mellem de forskellige Skibe af den Type, der her er Tale om, der gaar i Østersøfarten, saaledes at Konkurrencen driver Fragten ned til den Grænse, hvor det betaler sig at lægge Skibene op, da kommer vi til at ligge under og kommer til at lægge hele Flaaden op. Det betyder en meget stor Arbejdsledighed, naar det er billigere at drive Skibene for finsk, estisk eller lettisk Regning end for dansk Regning med de Lønninger og øvrige Udgifter, vi har paa vor Skibsfart af samme Slags.

Nu talte det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen om disse Forøringer, som de forskellige Dampskibsselskaber havde givet til deres Aktionærer. Det kunde ikke falde mig ind at prøve paa at forsvare alle de Dispositioner, der under og efter Krigen er foretaget inden for de forskellige Dampskibsselskaber. Det vilde være en Opgave, som langt oversteg mine Evner, og jeg finder heller ikke, det vilde være rigtigt at tage dem i Forsvar; men jeg synes ikke, det er rigtigt at føre dem frem i Diskussionen paa det nuværende Tidspunkt, da dette Forhold skyldtes Konjunkturer, som ogsaa paa saa mange andre Omraader væltede fuldstændig om paa det hele her i Landet. Skibsfarten tog dog i det store og hele sine Penge udefra, medens mange andre Erhverv herhjemme i Virkeligheden tog lige saa store Fortjenester paa den danske Befolknings Bekostning. Om nogen Forøring kan der ikke blive Tale, da det drejede sig om vedkommende Selskabers indre Værdi. Det var Aktionærernes egne Penge, som blev udbetalt til dem.

Det ærede Medlem vilde gerne gøre mig til Redernes Ordfører — jeg blev ganske vist her slaaet i Hartkorn med det ærede Medlem Hr. Vanggaard, men jeg har for øvrigt ikke været det og ønsker ikke at være det. Jeg synes ogsaa, mit første Indlæg i væsentlig Grad netop drejede sig om, at det var for Søfolkens Skyld, at jeg ansaa den Vej, jeg talte om, for den Vej, der skulde følges. Jeg føjede dertil, at jeg ogsaa af nationaløkonomiske Grunde mente, at det var rigtigt, og at jeg mente, at saavel det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen med det Forslag, han har fremsat, som den højtærede Regering, med det Forslag, som den har fremsat, har vist en Kortsynethed i nationaløkonomisk Politik og en Kortsynethed over for de Mennesker, Søfolkene, som gerne vil i Arbejde.